

Marion
Hoffman

Floor breekt door!

met tekeningen van
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Kijk ook op:
www.ploegsma.nl
www.kinderboeken.nl
www.georgienoverwater.nl

AVI 7 / E5

ISBN 978 90 216 7862 7 / NUR 282

© Tekst: Marjon Hoffman 2019

© Illustraties: Georgien Overwater 2019

Omslagontwerp: Steef Liefding

Vormgeving binnenwerk: Studio Coursief, Irma Hornman

Auteursfoto: Mark Sassen

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2019

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Regel 1

Als je moeder vroeger ergens
heel erg goed in was,
betekent dat niet dat jij haar
talent ook hebt!

Regel 1

Margreet en ik zitten buiten op het pleintje en kijken naar Helena, ons Russische buurmeisje. Helena doet turnbewegingen voor.

‘Dit is de radslag...’ zegt ze, en ze doet moeiteloos vijf radslagen achter elkaar. ‘En dit... is de arabier...’

Margreet en ik zijn onder de indruk van Helena’s tuimelingen. Het ziet er allemaal erg professioneel uit.

‘Wauw... echt heel knap, Helena,’ zeg ik.

Helena vindt het leuk dat we zo geïnteresseerd zijn, ze heeft een rode blos op haar wangen.

‘Ik ga volgende week weer beginnen, bij die grote hal hierachter bij het spoor. Daar is Gymgom gekomen, een nieuwe turnclub. Als jullie willen, kunnen jullie ook lid worden, er is nog plek!’ zegt ze.

Ik zou best op turnen willen, en die avond aan tafel wacht ik op het ideale moment om het aan mijn ouders te vragen.

Mijn vader schraapt het laatste restje yoghurt uit zijn schaalje.

‘Mam...’ zeg ik met mijn liefste stemmetje, ‘er gaat volgende week een nieuwe turnschool open, aan de andere kant van het spoor.’

Mijn moeder kijkt op van haar yoghurt. ‘O ja?’ zegt ze geïnteresseerd.

Ik knik. ‘Ja, Gymgom.’

Kees trekt een wenkbrauw op. ‘Gymgom, wat is dat nou weer voor naam?’

Maar ik doe net of Kees niet bestaat en ga erover door tegen mijn moeder. ‘Helena gaat er ook op en er is

nog plek, zei ze. Dus... mag ik ook op turnen?’

Voordat mijn moeder kan antwoorden, grijpt mijn vader al in. ‘Geen sprake van!’ zegt hij nors.

‘Hoezo niet? Helena mag ook en ik zit nog helemaal niet op een sport!’ roep ik boos.

‘Nee, je zit nú even niet op een sport,’ zegt mijn vader. ‘Weet je nog dat je op paardrijden zat? Ik heb toen al die dure kleren aangeschaft, een broek en laarzen, zo’n pet...’

‘Je bedoelt een cap,’ verbeter ik.

‘Ja, het is goed met je, Floor!’ snauwt mijn vader. ‘Je was er na drie lessen vanaf!’

‘Die paarden waren hartstikke hoog!’ mok ik.

‘Turnen vind ik wél leuk, dat wil ik echt graag!’

Mijn vader schudt chagrijnig zijn hoofd, maar mijn moeder twijfelt.

‘Jan, we kunnen het toch overwegen? Turnen is hartstikke leerzaam hoor, ik zat er zelf vroeger ook op. Bovendien word je er hartstikke flexibel van. Ik zat vroeger altijd hele dagen in de spagaat of in de split.’

Mijn vader trekt verbaasd

een wenkbrauw op. 'Jij? In de split? Kon jij dat dan?'

Ik grijp mijn kans: 'Aaaah, toe, mag het nou?'

Maar mijn ouders geven geen antwoord en de rest van de avond wil mijn vader alleen maar weten of mijn moeder nog steeds zo lenig is.

Als ik die avond mijn tanden sta te poetsen, hoor ik mijn ouders giechelen in hun slaapkamer.

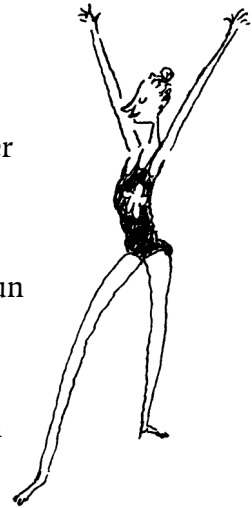
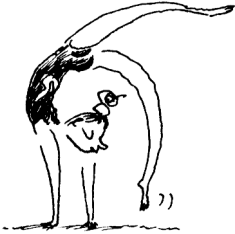
'O, Jan, hahaha!' hoor ik. 'Dat zit in de genen, hoor. Floor kan dit ook leren!' lacht mijn moeder.

'Denk je echt, schatje?' grinnikt mijn vader. 'Nou, goeie genen hoor!'

Ik kijk in de spiegel en neurie tijdens het tandenpoetsen. 'Ik mag op turnen... ik mag op turnen... ik mag op turnen...'

De volgende zaterdag is het zover. Mijn moeder en ik gaan samen naar de turnhal. Overal dartelen meisjes rond en ze zien er allemaal ongeveer hetzelfde uit in hun zwarte strakke gypjakjes en met hun haren in een strakke knot. De ouders hebben inschrijfformulieren in hun handen. Achteraan in de rij staan Helena en haar moeder.

‘HELENA!’ roep ik en ik zwaai naar haar.

Mijn moeder stelt zich voor aan Helena’s moeder en geeft haar een hand. ‘Hallo, ik ben Irma, de moeder van Floor.’

‘Dunya,’ zegt de moeder van Helena terug.

We schuifelen naar voren. Bij de ingang staat een turnlerares met een fluit om haar nek de inschrijfformulieren in ontvangst te nemen. Mijn moeder geeft mijn formulier aan haar.

‘Floor komt bij jullie turnen. Ik heb vroeger zelf ook geturnd en ik was echt heel goed...’ zegt mijn moeder.

De turnlerares duwt mij hardhandig naar binnen. ‘Tweede deur omkleden!’ gilt ze.

Mijn moeder wil achter me aan

naar binnen lopen, maar de turnlerares houdt haar tegen. ‘Ouders mogen niet in de zaal!’ zegt ze streng.

‘Maar ik zou kunnen helpen, met instructies, ik was echt heel erg goed vroeger,’ hoor ik mijn moeder nog stamelen, maar de lerares trekt de deur dicht.

Binnen in de enorme turnhal lopen alle kinderen door elkaar heen. We moeten allemaal een radslag voordoen en daarna moeten we links of rechts gaan staan. Ik doe een onhandige radslag.

‘LINKS!’ schreeuwt de turnlerares meteen. Ik ga bij het linker groepje staan en kijk oenig om me heen.

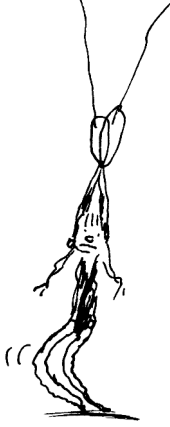
Helena mag bij het rechtergroepje en ik kijk jaloers naar al die goed gelukte meisjes. In mijn groepje staan maar twee andere meisjes, van wie de één een pleister op haar oog heeft en de ander een hand mist.

De turnlerares klapt in haar handen en wijst naar het groepje van Helena. ‘Mag ik jullie voorstellen aan onze TALENTEN-GROEP!’ zegt ze tegen ons en ze begint in haar handen te klappen.

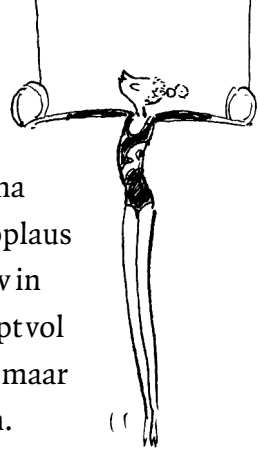
De kinderen in mijn groepje klappen lauwtjes mee.

de turnjuf

Dan gaat de lerares bij het groepje van Helena staan en wijst ze naar ons. 'En graag ook een applaus voor ons REST-GROEPJE!' Ze begint opnieuw in haar handen te klappen. Het talentenklasje klapt vol overgave mee en ik wil nu alweer van turnen af, maar daar kan ik thuis natuurlijk niet mee aankomen.

Als mijn moeder me na de verschrikkelijke les, waarbij werkelijk elke beweging misging, weer komt halen, besluit ik dan ook te doen alsof ik het wel leuk vond.

'Ging het goed?' vraagt ze.

Ik knik vol overgave. 'Ja, heel erg goed. Ik zit in de talenten-groep!'

Mijn moeder lacht van oor tot oor. 'Echt?' vraagt ze trots.

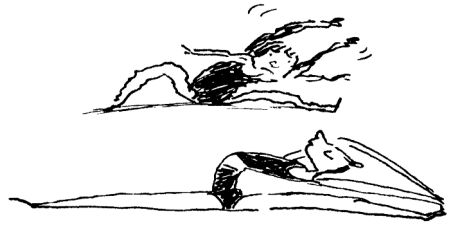
Ik knik weer.

'Zie je wel! Ik zei het toch! Turnen is superleuk en ik heb mijn talent aan jou doorgegeven!'

De lessen daarna wordt het turnen er niet beter op, ik ben alleen maar aan het stuntelen met de twee andere meisjes uit het rest-groepje en we mogen nooit in de buurt komen van de turnapparaten. Vandaag mochten we alleen maar een

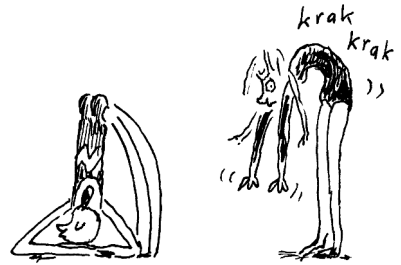

beetje rekken en strekken, dit is echt de stomste sport ever!

Afen toe kijk ik jaloers opzij, naar Helena's talentengroep. Zij mogen wel coole turndingen doen. De meisjes springen via een springplank naar de brug met ongelijke leggers en zwaaien er met een soort salto vanaf. 'Next!' roept de turnlerares na elke sprong en ik zie de rij bij de springplank steeds korter worden.

Ik wil nu ook eindelijk eens turnen en ik sluit aan achter de laatste twee meisjes, terwijl de andere twee meisjes uit het restgroepje angstig toekijken. Zodra het meisje voor me geweest is, ziet de lerares me staan. Maar voor ze iets kan zeggen neem ik een aanloop en ren ik zo hard als ik kan naar de springplank. Ik spring naar de brug, pak hem vast en duikel onhandig naar de grond, waar ik met een harde klap neerkom.

'Floor! Floor! Floor!'

Ik hoor twee bekende stemmen en zie de gezichten van mijn ouders steeds minder wazig worden.

'Waar ben ik?' vraag ik.

'In het ziekenhuis, Floor,' zegt mijn vader.

Ik voel een dikke band om mijn nek.

‘Er is een wervel verschoven,’ zegt mijn moeder.

‘O,’ antwoord ik.

Mijn ouders trekken me overeind en geven me een slokje water.

‘Jullie mogen haar weer mee naar huis nemen,’ zegt de dokter, ‘maar geen rare salto’s meer, hè!’

De hele weg terug hebben mijn ouders ruzie over turnen, want daar mag ik nooit meer naartoe van mijn vader.

‘Levensgevaarlijk, jij ook met je ideeën!’

snauwt hij. ‘Dat zou nooit gebeurd zijn met hockey of zaalvoetbal!’

Ik kijk uit het raam en denk na over zaalvoetbal. Zaalvoetbal... zou dat dan iets voor mij zijn? Ik zal het binnenkort eens aan mijn ouders vragen, maar niet vanavond!

Regel 2

Als je moeder ineens een heel ander leven wil, kan ze zich beter eerst afvragen of dat leven wel echt zo veel leuker is!

Regel 2

Als ik uit school kom zit mijn moeder achter haar laptop aan de eettafel.

‘Hoi mam,’ zeg ik, maar ze hoort me niet. Ze lacht vertederd naar het scherm.

‘Ah... dit is ook een schatje...’ zegt ze. Ik ga schuin achter haar staan en kijk mee. Mijn moeder kijkt naar een plaatje van een boerderij.

‘Wat doe je?’ vraag ik.

Mijn moeder schrikt. ‘Hoezo? Ik kijk gewoon even

naar deze prachtige oude stolpboerderij,' antwoordt ze.

'Waarom?' Ineens dringt het tot me door: mijn moeder is een ander huis voor ons aan het zoeken!

'Ik wil niet verhuizen!' roep ik.

Mijn moeder kijkt rustig op van haar scherm. 'Hè Floor, doe niet altijd zo dramatisch,' snauwt ze. 'Ik kijk alleen maar.'

Ik plof beledigd op de bank terwijl mijn moeder tegen de computer mompelt: 'Oh, dat is ook leuk, de originele stallen zitten er nog in...'

Tijdens het eten begint mijn moeder meteen over de boerderij. 'Ik heb toch zo'n leuke stolpboerderij gezien,' zegt ze slijmerig tegen mijn vader en ze pakt meteen haar laptop erbij.

'O ja?' antwoordt hij. Mijn moeder klapt haar laptop open en laat ons wat foto's zien.

'De landerijen, de boomgaard, het pad...' Mijn moeder laat de volgende foto aan ons zien. Het is een kamer met een hele rare krakkemikkige kast. 'De slaapkamer,' zegt ze met een lach.

'De slaapkamer?' stamel ik. 'Met die rare kast?'

Mijn moeder schudt lachend haar hoofd. 'Dat is een bedstee,' legt ze uit. 'Daar kun je in slapen. Knus toch?'

'Nee!' zeg ik terug.

‘Als we naar een boerderij verhuizen, krijg jij een eigen schapenwei. Leuk, hè?’ zegt mijn moeder tegen mij.

‘Nee, ik hou niet van schapen!’

‘Mag ik van tafel?’ vraagt Kees en hij begint uit zichzelf af te ruimen.

Ik spring ook op en help hem. Mijn vader kijkt verbaasd naar ons, terwijl mijn moeder doorgaat met de plaatjes.

‘De paardenbak, de tractor...’

Nu heeft mijn vader ineens interesse. ‘Hooft deze er ook bij?’ vraagt hij.

Kees en ik luisteren in de keuken en horen onze ouders nu allebei praten over de woonboerderij. ‘Die leefruimte zouden we in tweeën kunnen delen, dan heb jij je eigen plekje,’ zegt mijn moeder.

Kees kijkt mij paniekerig aan. ‘Dat klinkt allemaal echt kapot slecht!’ zegt hij.

Ik zet een bord in de afwasmachine en probeer hem gerust te stellen. ‘Morgen zijn ze het weer vergeten, joh,’ zeg ik.

Maar de volgende dag na school zie ik een scooter op de oprit staan waar ‘Klomp Makelaardij’ op staat.

‘Shit...’ mompel ik. Ik loop de woonkamer binnen,

waar mijn ouders tegenover een man in een pak zitten.

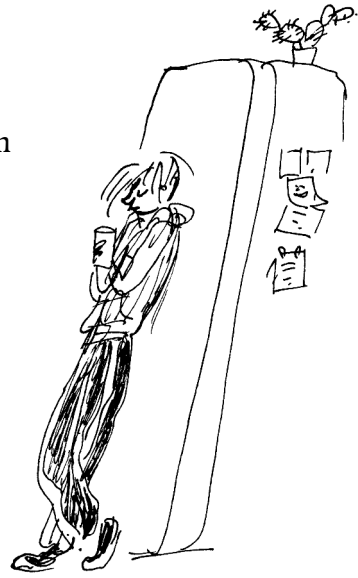
Kees staat chagrijnig met een glas cola in de keuken tegen de ijskast geleund. 'De toekomst voorspellen is niet echt jouw ding,' snauwt hij tegen mij.

Ondertussen horen we de makelaar tegen mijn ouders praten. 'Je koopt ook in principe geen boerderij, maar een lifestyle, het is een way of living: countrylife.'

Mijn ouders lachen naar hem.

'Maar jullie moeten nieuwe dingen proberen: *expand your horizon!*' gaat de makelaar verder. 'Als jullie willen, mogen jullie van deze eigenaar een nachtje proefslapen: *countrylife twenty-four-seven.*'

Kees en ik kijken elkaar geschrokken aan terwijl we mijn moeder heel hard: 'Ja, dat willen wij!' horen roepen. 'Shit...' mompel ik weer.

Twee dagen later lopen we over het erf met een weekendtas. Alleen mijn moeder lijkt echt gelukkig te zijn op het platteland.

‘Ik wil naar huis,’ piep ik.

Kees wil ook naar huis. ‘Het stinkt hier!’ moppert hij.

De makelaar is er ook. Hij loopt ons tegemoet met een grote sleutelbos. Mijn moeder zwaait vrolijk naar hem.

‘Allemaal *ready de peddy* voor een *countrylife*-ervaring XL?’ vraagt de makelaar.

‘Yes!’ lacht mijn moeder.

Binnen legt de makelaar de boerderij aan ons uit.

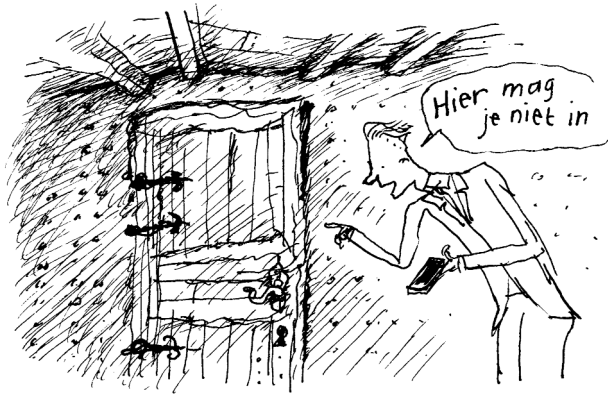
‘De hal, de trap, de sanitaire voorzieningen, maar jullie hebben alles online al gezien, hè?’

‘Ja, ik ken deze boerderij al bijna helemaal uit mijn hoofd,’ lacht mijn moeder.

We lopen achter elkaar de krakende trap op en de makelaar wijst alles aan. ‘Slaapkamer, badkamer, wc...

Jullie mogen overal gebruik van maken, behalve dan van de kamer van Margje. Dat is deze met de blauwe deurknop.'

De makelaar blijft voor de geheimzinnige deur staan. Hij sjort aan de deurknop, maar er zit geen beweging in.

'Margje...?' vraagt mijn moeder.

'Margje. Dat was de vrouw van Cornelis, zo heet de boer die hier woont,' zegt de makelaar rustig.

'Woont Margje hier dan niet meer?' vraagt mijn moeder.

'Nee, helaas... Margje is pas geleden doodgegaan.'

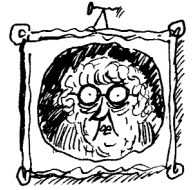
Mijn moeder kijkt bezorgd. 'Hier? In deze boerderij?' vraagt ze. De makelaar haalt zijn schouders op, hij weet het niet en begint een beetje dommig te lachen.

'Ja, jongens. Hoort bij het leven. *Everybody dies!*'

Maar mijn moeder vindt het duidelijk maar niks en ik heb weer een beetje meer hoop dat we hier niet echt naartoe hoeven te verhuizen.

We lopen weer naar beneden. Mijn moeder stopt even bij een muur waar wat portretten hangen van

een oude vrouw. Mijn moeder staart naar een van de portretten, de vrouw op de foto lijkt doordringend terug te kijken. Ik pak mijn moeder bij haar arm, ze schrikt zich kapot.

‘Loop je door?’ vraag ik.

Mijn moeder loopt verder als een aangeschoten hert en ik glimlach tevreden.

Kees heeft het gezicht van mijn moeder ook opgemerkt. ‘Wat kijkt mama raar,’ zegt hij tegen mij.

‘Dat komt door Margje,’ vertel ik.

‘Margje, wie is dat nou weer?’ vraagt Kees.

‘Misschien wel onze reddende engel...’ zeg ik met een geheimzinnige lach.

's Avonds zitten we in de boerenkeuken aan een grote ronde tafel. Er brandt een kaarsje. Mijn moeder heeft soep opgewarmd.

'Mmm, lekker schat,' zegt mijn vader.

'Ja, en ik vind het eigenlijk ook best gezellig met alleen een kaars en zo,' zeg ik erachteraan.

'Dat is noodzaak, Floor. Het licht doet het niet, maar dat had die makelaar er natuurlijk weer niet bij verteld,' broemt hij.

'O, maar dat is toch juist leuk!'

Maar mijn ouders vinden het helemaal niet leuk. 'Ik voel koude wind, voelen jullie dat ook?' klaagt mijn moeder.

'Nee hoor, ik niet,' zegt Kees. 'Jij Floor?'

'Nee, ik ook niet,' lieg ik, terwijl ik de wind langs mijn oren hoor suizen.

'Er zitten natuurlijk kieren in zo'n oude boerderij. Daar mogen wel drie lagen isolatie overheen,' zegt mijn vader.

'Ja, of het is Margje... Ik heb weleens gehoord dat als er geesten rondzweven... dat je dat dan kan voelen aan de koude wind...'

'Hou je mond, Floor. Niet van die enge dingen zeggen,' snauwt mijn moeder naar mij.

Als we naar bed moeten, mag ik in de bedstee. Kees ligt er op een luchtbedje naast. Mijn moeder legt nog wat extra dekens over ons heen, en mijn vader legt een paar waxinelichtjes en een pakje lucifers op de vensterbank.

‘Voor als jullie vannacht moeten plassen,’ zegt hij.

‘Je had gelijk, mam. Best heel gezellig zo’n bedstee,’ zeg ik vrolijk en Kees zet ook een extra vrolijke stem op.

‘En ik vind op de grond kamperen ook superchill!’ liegt hij.

Mijn moeder glimlacht, ze heeft het idee van verhuizen naar een ijskoude boerderij blijkbaar nog niet uit haar hoofd gezet. ‘Ja, toch? En al die beesten waren leuk en die hooibalen, en volgens mij hebben jullie ook slootje gesprongen, dus jullie zullen vast wel lekker slapen,’ zegt ze.

Er klinkt een raar piepgeluid, en mijn moeder kijkt schichtig achterom.

‘Trusten,’ zegt ze en ze vertrekt op een draf uit de kamer.

‘Ik heb al die foto’s van Margje scheef gehangen net,’ giechelt Kees en ik hoor een gil van mijn moeder. ‘Ieh!!!’ Blijkbaar heeft ze het gezien. Kees en ik lachen. Dit gaat de goede kant op, ons plan werkt prima.

Zodra we de kamerdeur beneden horen dichtgaan, sluipen Kees en ik met de waxinelichtjes de gang op. Bij de deur met de blauwe deurknop stoppen we.

‘Nou Margje... Let’s party!’ zeg ik lachend naar de deur.

Kees sjort met brute kracht aan de blauwe deurknop. En ja hoor, ineens gaat de deur open.

De kamer is leeg. Er staan een paar meubelen met lakens erover en er hangt een oude trouwjurk aan een kast. Kees springt hard op en neer zodat mijn ouders het beneden horen bonken.

‘Jan! Wat is dat?!’ horen we mijn moeder beneden hysterisch gillen.

Kees verdwijnt onder een van de stoelen waar een laken overheen ligt en ik verdwijn in het onderste stuk van de trouwjurk. Er klinken voetstappen op de trap, we horen de stem van mijn vader.

‘Hè, hoe kan dat nou, die kamer met die blauwe deurknop was toch dicht...’ stamelt hij.

Ik doe een klein stapje naar voren zodat de kastdeur met de trouwjurk een piepend geluid geeft en Kees schuift met de stoel waar hij onder verstopt zit.

‘I E E E H!’ horen we mijn moeder gillen. ‘Jan, ik wil hier weg!’

We horen haar met veel gebonk de trap af denderen en zelfs buiten horen we het gegil van mijn moeder nog. Mijn vader kan niet anders dan erachteraan gaan, zodat Kees en ik uit de kamer van Margje kunnen ontsnappen en weer in bed gaan liggen.

Na een tijdje verschijnt mijn vader in onze slaapkamer. ‘Kom jongens, jullie moeder wil naar huis,’ zucht hij. ‘Ze zit al in de auto...’

‘Echt?’ vraagt Kees.

‘We vonden het juist zo leuk!’ roep ik er zogenaamd teleurgesteld achteraan.

Thuis zit mijn moeder als een zombie op de bank. Mijn vader heeft een deken om haar heen geslagen. Ze blaast in een kop thee.

‘Zo schatje, lekker weer thuis,’ zegt mijn vader tegen mijn moeder.

‘Hoe bedoel je “lekker weer thuis”?’ zeg ik. ‘We

waren toch thuis, ik wil op die boerderij wonen!’

‘Nou, het is allemaal heel onpraktisch en zo, dus...’
zegt mijn vader, maar ik laat het er niet bij zitten.

‘Onpraktisch? Je moet het gewoon zien als een *way of living*, pap: *expand your horizon!* En nu ik die schapen gezien heb, wil ik héél graag een schapenwei!’

‘Ja, wanneer komt die makelaar weer?’ zegt Kees.

Mijn moeder kijkt ons aan met een dodelijke blik,
maar dat kan me lekker niks schelen!

